

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

Ilani ya Mai Hee Bharat

Dkt. Subodh Chandra Roy

PhD, MSc, LLB.

Rais wa Kitaifa

Bharat, yaani India, inajitangaza kuwa taifa huru, lenye mamlaka kamili, na la kidemokrasia. Msingi mkuu wa demokrasia unaagiza utawala kulingana na matakwa ya walio wengi, ukihitaji utekelezaji wa matamano yao. Ikiwa tunakubali Bharat kama demokrasia inayofanya kazi, basi kila kitu kinachotokea hapa lazima kifasiriwe kama udhihirisho wa moja kwa moja wa matakwa haya ya walio wengi. Kwa hivyo, njaa iliyoenea, ujinga, ukosefu wa ajira, na afya mbaya inayoathiri mamilioni, vitendo vya serikali vya kubahatisha na kiholela vilivyofunikwa kwa mamlaka ya kisheria, na rushwa iliyoenea, iliyoenea kila ngazi ya jamii—haya yote yanahitaji ukimya wetu kamili, usio na shaka. Kwa sababu, ikiwa uigizaji huu wa demokrasia una ukweli wowote, basi hakuna hata moja ya hali

hizi mbaya zingeweza kuwepo bila idhini yetu dhahiri, ya pamoja.

Kama vile baba anavyotoa riziki kwa familia yake, wakulima hulisha taifa zima. Hii kimantiki huwainua wakulima wote kwa cheo kinachostahili cha "Baba wa Taifa." Lakini, tunapokabiliwa na ukweli wa kutisha wa mamia ya maelfu ya wakulima waliosukumwa kujiua kwa njaa na deni, wapi Bharat hii inayodaiwa kuwa ya kidemokrasia inaweza kuficha aibu yake kamili? Utata huu mkubwa unakubali maelezo moja tu: chini ya kivuli cha demokrasia, watu wa taifa hili wanawekwa chini ya uigizaji unaoendelea, wa kudharauliwa.

Kabla ya kushughulikia suala kuu, hebu tuchunguze tatizo lililoenea la rushwa. Kelele za umma za kutaka kuiondoa kwa gharama yoyote, zikiitaja kama kikwazo kikuu cha maendeleo ya kitaifa. Madai yanafanywa ya kurudishwa kwa mabilioni ya rupia yaliyofichwa nje ya nchi kinyume cha sheria. Lakini hapa, swali muhimu linajitokeza: je, hii inamaanisha kwamba watu wengi wa taifa hili kimsingi si waaminifu? Vinginevyo mfumo kama huu ungewezaje kuendelea ndani ya demokrasia inayodhaniwa? Kiasi kikubwa kama hicho hakikuweza kuhamishwa nje ya nchi bila kupitia njia za kisheria zilizowekwa, ikimaanisha idhini isiyo dhahiri ya walio wengi kwa uporaji huu. Ni kweli isiyopingika kwamba chungu kinachovuja hakiwezi kushikilia maji, lakini tunaendelea kumwaga maji kwenye chombo kama hicho. Kwa kukataa ama kurekebisha au kubadilisha mfumo huu mbovu, tunahakikisha upotevu unaoendelea, ulioenea.

Lakini kama vile chumvi haiwezi kuondolewa chumvi yake, rushwa haiwezi kuondolewa kutoka taifa hili. Hii ni kwa sababu ukosefu wa haki ndio msingi mkuu wa jimbo hili. Ili kuelewa hili, lazima tuchunguze kusudi la kweli la sheria na kanuni tunazojiita "sheria." Kwa karne nyingi, Waingereza walitawala ardhi hii kwa lengo moja: unyonyaji na uporaji usiozuliwa wa rasilimali zake. Kama vile mtu anaweza kufunga viungo vya mwili ili kuchota damu kwa urahisi zaidi, watu wa Bharatvarsha walifungwa na sheria nyingi. Sheria hizi kwa kweli ziliwageuza kuwa watumwa wa Dola ya Uingereza.

Licha ya uonevu huu, wengi walithubutu kuota uhuru, wakivumilia mateso yasiyoelezeka, ikiwa ni pamoja na kunyongwa. Watawala wa kikoloni hawakuonyesha majuto katika mauaji ya maelfu ya wanaume, wanawake, na watoto wasio na hatia huko Jallianwala Bagh huko Punjab, mauaji yaliyofanywa na risasi bila kubagua. Tuliambiwa kwamba kitendo hiki cha kutisha kilifanywa kabisa "kulingana na utaratibu wa kisheria ulioanzishwa." Ni muhimu kukumbuka kwamba "sheria" hizi ziliundwa na Bunge la Uingereza kwa nia dhahiri ya kuzima dhana yoyote ya uhuru na uhuru kutoka akilini mwa watu wa ardhi hii.

Vitabu vingi vinatangaza kwamba mnamo Agosti 15, 1947, eneo lililoitwa "India" liliibuka kama taifa huru, likitimiza ndoto za wapigania uhuru wetu mashuhuri. Hata hivyo, uchunguzi wa karibu unaonyesha kwamba siku hiyo, kama sheria nyingine nyingi za Uingereza, ni Sheria nyingine tu—"Sheria ya Uhuru wa India, 1947"—ilianza kutumika. Inapoulizwa, karibu hakuna mtu aliyedai kuona Sheria hii kibinafsi. Walisoma tu kwenye magazeti au kusikia kwenye redio

kwamba nchi ilikuwa "huru" siku hiyo. Kwa kweli, Sheria hii haikuianzisha "India" kama nchi huru. Ndani ya eneo la zamani la Uingereza la "India," Sheria ilianzisha tu "maeneo mapya mawili": "India" na "Pakistan." Pale ambapo hapo awali kulikuwa na koloni moja, "India," iligawanywa tu katika sehemu mbili—kimsingi kuunda makoloni mawili kwa urahisi wa kiutawala, yaliyoitwa "maeneo mapya" katika lugha ya kisheria. Muhimu, Sheria ilisema kwamba mamlaka ya kuchagua Mkuu Mtendaji wa kila eneo—Gavana Mkuu—haikuwa kwa watu wa eneo husika. Badala yake, Mfalme wa Uingereza alimteua Gavana Mkuu, kama ilivyoielezwa wazi katika Sehemu ya 5 ya Sheria ya Uhuru wa India, 1947.

Ni jambo la kushangaza kwamba wakati Sheria hiyo imepewa jina la "Sheria ya Uhuru wa India," neno "Uhuru" lenyewe halionekani popote ndani ya maandishi yake. Mwaka mmoja kabla, mwaka 1946, serikali ya Uingereza ilianzisha Bunge la Katiba kuandaa katiba ya eneo hilo. Ni muhimu kukumbuka kwamba hakuna hata mmoja wa wanachama wa Bunge hili la Katiba alikuwa "raia wa India." Neno "raia wa India" lilionekana kwa mara ya kwanza katika "Katiba ya India," ambayo ilianza kutumika Januari 26, 1950. Hadi tarehe hiyo angalau, wakazi wote wa eneo la Uingereza walikuwa kisheria raia wa Uingereza. Kwa hivyo, kila kitu kilichomo ndani ya Katiba hiyo kimsingi kilikuwa chini ya matakwa ya Mfalme wa Uingereza. Katiba hiyo hiyo inasalia kuwa sheria kuu ya nchi, na hata ikitakiwa, haiwezi kubadilishwa na raia huru wa nchi hii na mpya. Hii ni kwa sababu jaribio lolote la kubadilisha Katiba litazuiwa na uamuzi wa Mahakama Kuu unaopiga marufuku marekebisho ya "vipengele vyake vya msingi." Na tuisisahau

kwamba Mahakama Kuu yenyewe ilianzishwa chini ya kifungu cha Katiba hiyo hiyo.

Hii inamaanisha kwamba mabwana wa zamani wa kikoloni pia wameamuru mifumo kamili ya kujitawala. Kutokana na hali hii, uhuru wetu uko wapi? Ili kuonyesha hili kwa uwazi zaidi, fikiria mfano huu: Fikiria uuzaji wa ardhi ambapo muuzaji anasema kwamba yeye, kutokana na "ukarimu" wake, atajenga kibanda kwenye ardhi, na mnunuzi, baada ya ununuzi, analazimika kuishi katika kibanda hicho. Mnunuzi anaweza kurekebisha kibanda ikiwa inahitajika, lakini amekatazwa kabisa kukibomoa—yaani, kubadilisha "vipengele vyake vya msingi"—na kujenga, tuseme, nyumba ya saruji. Ikiwa hali hii itaendelea baada ya kukamilika kwa uuzaji, basi, machoni pa sheria, uuzaji huo ni batili, kwani udhibiti wa muuzaji juu ya ardhi haujakomeshwa kikamilifu.

Tukubali kwamba wakati wa kipindi cha misukosuko wakati bara hili lilipokuwa likipitia msukosuko mkubwa, kukubali hali kama hiyo huenda kulionekana kama njia pekee ya kukabiliana na mgogoro huo. Hata hivyo, katika hali hiyo, Katiba ilihitaji kujumuisha Kifungu kinachosema wazi kwamba, baada ya "uhuru," Bunge litakuwa na uwezo wa kuridhia Katiba na, ikiwa ni lazima, kuunda mpya ili kuchukua nafasi ya ile ya zamani. Kama inavyoonekana wazi, hakuna Kifungu kama hicho cha kuridhia kilichopo ndani ya Katiba. Hii inamaanisha kwamba Katiba iliyoundwa kwa ajili ya Eneo la Uingereza linalojulikana kama "India," na inayofaa kwa Mfalme wa Uingereza, imewekwa kwa watu kama sheria kuu ya nchi. Hii inapingana kabisa na ndoto za wapigania uhuru wetu mashuhuri, ambao walitaka kukomboa watu wa Bharat kutoka

kwa utawala na unyonyaji wa Uingereza. Hitaji la msingi la ukombozi huu lilikuwa kuvunja minyororo kandamizi iliyotengenezwa na Uingereza inayojulikana kama "sheria," ambayo ilikusudiwa kuwafanya raia wa Uingereza kuwa chini ya utawala wa kudumu.

Hata baada ya Agosti 15, 1947, na hata baada ya Januari 26, 1950, sheria nyingi zilizotungwa na Uingereza ziliendelea kutumika katika eneo ambalo sasa linajulikana kama "India." Kupitia vifungu ndani ya "Katiba," sheria hizi zilizotungwa na Uingereza zilipewa uhai mpya, zikidumisha vikwazo vile vile ambavyo vilikuwa vimewazuia watu kusonga kwa karne nyingi. Kwa hivyo, nchi inaendelea kuporwa kikatili, huku watu wakinasa kwa ujanja na sheria ambazo hawaelewi. Makadirio ya sasa yanaonyesha kuwa takriban kesi milioni thelathini zinasubiriwa katika mahakama za India wakati wowote. Tukichukulia angalau watu kumi wanaathiriwa moja kwa moja au isivyo moja kwa moja na kila kesi, hii inamaanisha karibu watu milioni mia tatu huko Bharat wamelemewa na wasiwasi wa kisheria. Haishangazi, basi, kwamba hali zao zinashindwa kuboreka, licha ya maneno ya mara kwa mara kuhusu kile kinachoitwa "ukuaji jumuishi" tunachosikia mwaka baada ya mwaka.

Ukweli kwamba hatujapata ukombozi wa kweli unaonekana katika maisha yetu ya kila siku. Kabla ya Agosti 15, 1947, maandamano ya amani na ya vurugu dhidi ya utawala wa Uingereza yalikuwa ya kawaida, na polisi wa Kifalme walijibu mara kwa mara kwa mateso ya kikatili ya wapigania uhuru. Hili lilieleweka wakati huo, kwani polisi, kama watumishi wa Taji, walilazimika kutenda kikatili kulinda maslahi ya mfalme. Hata

hivyo, inasikitisha sana kwamba ukatili kama huo wa polisi unaendelea kuenea hata baada ya Bharat kudhaniwa kuwa huru kisiasa. Ikiwa uhuru huu ni wa kweli, basi polisi sasa wanalinda maslahi ya nani? Ikiwa demokrasia imewafanya watu kuwa mabwana wa ardhi, basi kwa nini watu hawa hao wanaandamana? Ikiwa, kama ilivyo katika demokrasia, sisi ndio watunga sheria, ni nini kinachotulazimisha kuvunja sheria ambazo tumeunda? Wakati umefika wa kukabiliana na maswali haya moja kwa moja, na sisi—watu wa nchi hii, sisi sote, kama wanadamu tu—lazima tufanye hivyo sisi wenyewe.

Katika muktadha huu, lazima tuchunguze maana ya kweli ya neno "nchi." Eneo linalokaliwa na wanadamu ndilo tunaloita "nchi." Bila wanadamu, nchi haiwezi kuwepo. Kwa mfano, licha ya ukubwa wake, mwezi si nchi kwa sababu haukaliwi na watu. Hii inaonyesha uhusiano wa karibu kati ya "wanadamu" na "nchi." Kimantiki, basi, maendeleo ya nchi lazima yaakisi maendeleo ya watu wake, kwani nchi haiwezi kusonga mbele huku ikiwaacha nyuma wale wanaoifanya. Mara nyingi inadaiwa kuwa watu wengi katika nchi hii "wameachwa nyuma" kwenye kipimo bandia cha maendeleo. Ni upotoshaji wa makusudi. Ili kuendeleza ubaguzi huu uliobuniwa, walio wengi huwekwa kimakusudi katika hali ya kutokuwa na faida. Tangu mwanzo kabisa wa jamii, mbegu za ubaguzi zilipandwa kwa uangalifu ili kuhakikisha kwamba wachache wenye upendeleo wanaweza kuvuna faida ya kazi ya watu wanaofanya kazi kwa bidii.

Ikiwa watu ambao kazi yao ni muhimu wangeungana kama kitu kimoja, wachache wenye upendeleo hawangeweza tena kudumisha utawala wao juu ya watu wengi wa jamii. Kwa

hivyo, kwa kukuza ubaguzi miongoni mwa watu, wamepunguzwa kuwa watu waliogawanyika, waliodhoofika. Kwa hivyo, mara chache wanathubutu kuhoji mateso ambayo wamevumilia kwa karne nyingi. Mfumo huu utaendelea isipokuwa mawazo fulani yaliyokita mizizi, ya kimapokeo yabadilishwe sana—na nguvu ya kuleta mabadiliko haya iko kwa watu wenyewe. Ili kubadilisha nchi, mtu lazima kwanza ajibadilishe mwenyewe, ambayo inahitaji uwezo wa kufikiri kwa kujitegemea. Lakini bila wanadamu, dhana yenyewe ya nchi haina maana. Kwa hivyo, kwa kitendo chochote cha kibinadamu ndani ya nchi, watu wenyewe hubeba jukumu. Kwa kuwa "sisi" ni wingi wa "mimi," mimi, kimsingi, ndimi nchi. Nimeiumba moja kwa moja. Bila mimi, hakuna nchi inayoweza kuwepo!

Mtu anaweza kuuliza, "Je, wazo hili linaloonekana dogo linaweza kweli kuboresha hali ya sasa ya nchi?" Jibu ni ndiyo kwa nguvu zote kwa sababu mabadiliko katika "mimi" bila shaka yanaashiria mabadiliko katika nchi. Hata hivyo, mtu anaweza kupinga, "Ikiwa wazo hili lina nguvu sana, basi mateso ya watu yangekuwa yamekwisha zamani. Isitoshe, nchi imepiga hatua kubwa, hata kufanya maendeleo ya ajabu katika teknolojia ya anga. Kwa mantiki yako, hii inapaswa kumaanisha uboreshaji mkubwa wa hali ya maisha ya watu." Kwa kujibu, lazima tukubali kwamba faida za maendeleo haya zinafurahiwa na sehemu ndogo tu ya watu, wakati walio wengi wanaendelea kutengwa. Njaa, utapiamlo, na kujiua bado vimeenea miongoni mwa walio wengi. Chanzo kikuu cha tofauti hii ni kwamba wazo la "Mimi ndimi nchi" bado halijaenea katika jamii.

Ni ukosefu huu wa ufahamu ambao unazuia hali mbaya ya nchi kubadilika. Ikiwa watu wangeamka kwa utambuzi huu, bila shaka ingeleta msukosuko mkubwa katika mfumo wa kijamii uliojengwa juu ya unyonyaji wa kikatili. Ili kuzuia hali kama hiyo, idadi ndogo ya wanyonyaji hupuuza kwa makusudi wazo hili kama ndoto. Wanaogopa kwamba jengo lao lote lenye rushwa lingeporomoka kama nyumba ya karata ikiwa watu wangetambua nafasi yao ya kweli katika jamii. Lakini ukweli ni kwamba wazo hili sio tu si ndoto, lakini pia ni njia rahisi sana ya kuvunja mfumo huu unaoitwa ustaarabu. Ili kuweka njia hii dhahiri iliyofichwa, juhudi zimefanywa tangu mwanzo kuweka watu wengi katika giza la ujinga na umaskini. Wakati sasa umefika wa kutafuta njia ya kutoka, na sisi sote lazima tujitahidi kufikia lengo hili, kwani sisi ndio mfano halisi wa nchi hii!

Ili kuelewa hali ya mambo katika nchi hii bila kutumia nadharia ngumu, hebu tutumie mfano wa nyumba kubwa inayofanya sherehe ya furaha. Ni usiku, nyumba imewashwa sana, na wageni wanafurahia. Ghafla, kwa nia mbaya, mtu hukata usambazaji mkuu wa umeme. Nyumba yote inaingia gizani, na machafuko yanaanza mara moja. Watu wanaogopa na kujaribu kutoroka, lakini giza linawazuia, na kusababisha kuchanganyikiwa na hofu. Wanajikwaa, samani zinapinduliwa, na machafuko ya jumla yanatawala. Swali basi linakuwa: tunatorokaje machafuko haya yanayoonekana kutokuwa na mwisho?

Kwa wale ambao hawajui umeme, kutatua machafuko haya kunaweza kuonekana kuwa ngumu sana. Wengine wanaweza hata kuhusisha hali hiyo na tabia mbaya za kibinadamu kama

ubahili na ubinafsi. Hata hivyo, suluhisho ni rahisi sana: mtu anahitaji tu kurudisha swichi kuu ya umeme "washa." Kurudi tu kwa mwanga kutafukuza mara moja machafuko yaliyosababishwa na giza. Vile vile, chanzo kikuu cha matatizo yote katika ardhi hii kubwa kimefichwa katika giza la ujinga ndani ya akili zetu. Isipokuwa ujinga huu ukomeshwe, matatizo haya yataendelea kwa muda usiojulikana, na tutaendelea kupigana kama maadui, bila kuweza kutambua kama marafiki gizani. Lakini lazima tuelewe: hakuna mtu ambaye amezima taa kwa makusudi. Katika historia ya ustaarabu wa binadamu, mwanga wa ufahamu kamili haujawahi kuwashwa kweli. Hii ndiyo sababu watu wengi duniani wamenyimwa fikra huru. Hata hivyo, tumeazimia kujitolea kwa kazi hii inayoonekana kuwa haiwezekani ya kuwa na ufahamu wa nguvu zetu za kweli za ndani. Na wakati wa hili ni sasa.

Kuanza, hebu tuchunguze jina la nchi hii. Tangu zamani, ilijulikana kama "Bharatvarsha." Ustaarabu ulisitawi kwenye kingo za Mto Sindhu, ambao, katika lugha za kigeni, ulijulikana kama Ustaarabu wa Bonde la Indus. Hata hivyo, hata kabla ya kuibuka kwa ustaarabu huu, ustaarabu wa hali ya juu ulikuwepo tayari katika sehemu ya kusini ya ardhi hii, kama inavyohibitishwa na maelezo katika Ramayana. Hata hivyo, wavamizi wa kigeni, kwa madhumuni yao, walibuni neno "Ustaarabu wa Bonde la Indus" ili kuhusisha ardhi yote na kuitaja nchi "India." Cha kushangaza, hata baada ya "uhuru," ardhi hii kuu ya zamani bado inaitwa rasmi "India." Wakati watu binafsi wanaweza kuwa na majina mengi, ardhi moja inawezaje kuwa na majina mawili rasmi: "India" na "Bharat"?

Mfano dhahiri wa utumwa wetu uliokita mizizi unapatikana ndani ya Katiba yenyewe, ambapo nchi inaitwa "India, ambayo ni Bharat." Inasikitisha kwamba uandishi si "Bharat, ambayo ni India." Jina "India" limetangulizwa, labda kwa urahisi wa watawala wetu wa zamani wa Uingereza. Kwa kuwa tunajitangaza kuwa huru kweli kweli, tunapaswa kupitisha "Bharat" kama jina pekee la nchi yetu, tukikataa "India." Wengi wamesoma "Mahabharat," lakini hakuna mtu aliyewahi kusikia kitu kinachoitwa "MahalIndia." Hebu tulifute neno "India" kutoka Bharat yetu, kwani si kitu zaidi ya alama ya utumwa wetu wa zamani.

Kwa sababu mshumaa wa ufahamu wa kweli haujawahi kuwashwa, watu hawajawahi kupata uhuru wa kweli. Tangu mwanzo kabisa wa jamii iliyopangwa, nguvu ya udhibiti imekuwa mikononi mwa "mfalme." Amri zake zikawa sheria; neno lake lilikuwa la mwisho. Lakini tunashindwa kutambua kwamba "ufalme" wa mfalme, chanzo kinachodhaniwa cha sheria zote, kimsingi si halali. Hebu turudie: tutashughulikia suala hili moja kwa moja, bila kutumia nadharia ngumu au maridadi.

Ili kuonyesha hili, hebu tufikirie siku katika nyakati za kabla ya historia, hata kabla ya kuundwa kwa jamii ya wanadamu. Mto mdogo unatiririka, na kwenye ukingo wake unasimama mti wa embe. Mtu mmoja anapanda mti, akichuma maembe. Umbali mfupi, mtu mwingine anavua samaki. Mtu wa tatu kisha anatokea. Baada ya kuwaangalia kwa muda, anamwendea mtu aliyeko mti na kuuliza, "Unachuma nini, rafiki yangu?" Mtu huyo anajibu, "Matunda. Ungependa kujaribu?" Mgeni anachukua embe lililoiva, analiona kuwa tamu, anamshukuru

"mtu wa embe," na kisha anamwendea mvuvi. Baada ya mazungumzo kama hayo, anapokea samaki kama zawadi na kumshukuru "mtu wa samaki."

Siku iliyofuata, mgeni anarudi, wakati huu akiwa na rafiki. Kwanza wanamtembelea mchumaji wa maembe. Baada ya kujua kwamba mgeni huyo pia anataka kujaribu embe, mtu aliyeko mti anashiriki matunda yake kwa shauku kubwa zaidi, akihisi kuheshimiwa kufanya hivyo. Kisha wanarudia mchakato huo na mtu wa samaki. Angalia kwamba kwa kula maembe na samaki bila juhudi zozote, wageni wanapata karibu mara mbili ya nguvu ya wafanyakazi. Wafanyakazi hutumia takriban nusu ya nguvu zao kupanda mti au kuvua samaki, wakati wageni hawatamii nguvu yoyote. Kwa njia hii, kupitia udanganyifu, mtu wa tatu polepole anakuwa na nguvu zaidi kwa kula matunda ya kazi ya wengine. Kadiri nguvu na ushawishi wake unavyokua, watu wanaanza kumwogopa. Kilichokuwa kikitolewa kwa hiari kama upendeleo kinakuwa "fedha ya ulinzi" ya lazima baada ya muda, hatimaye kumfanya kuwa mtunga sheria na mfalme. Hii inaashiria mwanzo wa unyonyaji wa mfalme wa watu chini ya kivuli cha "Utawala wa Sheria."

Mtu huyu mjanja alianza "ufalme" wake kupitia udanganyifu—kwa maneno mengine, kinyume cha sheria. Kilichoanza kama vitendo vya hisani, vilivyotolewa kwa nia njema, kiligeuzwa kuwa ukusanyaji wa lazima wa mapato, au kodi. Sera mbalimbali zimetekelezwa baada ya muda ili kuhakikisha ukusanyaji mzuri wa kodi hizi kutoka kwa watu. Mfumo mmoja kama huo, ambao sasa umechukuliwa kuwa karibu na maandiko matakatifu, unaitwa Uchumi. Kwa kuwa "nguvu ndiyo haki" ndio kanuni iliyoenea, mfalme hawezi

kukosea na daima anachukuliwa kuwa sahihi bila shaka. Kwa kuwa amri ya mfalme ni sheria, raia wanaotii sheria wanalazimika kumtii mfalme.

Watu hawakukubali kwa hiari mamlaka ya mfalme; walilazimishwa kujisalimisha kupitia nguvu ya kikatili. Hata hivyo, mfalme anafahamu sana kwamba kuwepo kwake kunategemea kabisa kuwepo kwa raia watiifu. Ukweli kwamba raia hawa wanashindwa kutambua kwamba wao ndio chanzo cha kweli cha nguvu zote, kwamba wote ni sawa na ni wa familia moja ya kibinadamu, umeunda mgawanyiko miongoni mwao tangu mwanzo kabisa wa mfumo huu wa unyonyaji. Zaidi ya tofauti za matajiri na maskini, wasomi na wasio wasomi, wa juu na wa chini, makundi mengine mengi bandia yalitengenezwa kwa uangalifu, kubuni dini tofauti, tabaka, na kadhalika. Kwa njia hii, watu wamegawanywa katika makundi mengi, migawanyiko ambayo haikuwepo kamwe na isingeweza kuwepo katika asili. Raia wasio na hatia, waliojishughulisha na mapigano yasiyo na maana, walishindwa kutambua ujanja huu wa mfalme. Hivi ndivyo minyoo ya ufalme ilivyoteka kabisa jamii ya wanadamu. Kwa kuzingatia hili, ni muhimu kutambua kwamba neno "maskini" ni jina lisilo sahihi. Kawaida, mtu huwekwa lebo ya "maskini" ikiwa anapambana kila siku kwa ajili ya maisha ya msingi—kwa mfano, mchimbaji wa makaa ya mawe. Akiatarisha maisha yake kila siku, anashuka kwenye mgodi kuchimba makaa ya mawe. Bila makaa ya mawe, je, kungekuwa na mitambo ya umeme inayotumia makaa ya mawe? Je, viwanda vikubwa vinavyotegemea makaa ya mawe vingeweza kuwepo? Hatimaye, chanzo cha kweli cha utajiri huu mkubwa ni

mfanyakazi huyo "maskini." Basi, tunawezaje kuthubutu kumwita muumbaji wa utajiri mkubwa kama huo "maskini"?

Hebu sasa tuchunguze neno "asiye na elimu." Tunawezaje sisi, wanaoitwa "wasomi," kumwita mkulima au mtengeneza viatu kuwa hawana elimu? Haijatokea kwetu kwamba sisi, ambao tunajivunia elimu yetu, hatuwezi kufanya kazi ambazo mkulima au mtengeneza viatu hufanya kwa urahisi. Je, sisi pia si wasiojua kusoma na kuandika katika ujuzi wao? Sababu ambayo mara nyingi wanakosa elimu rasmi ni kwamba wamenyimwa fursa kama hizo. Ni sawa na kuvunja mguu wa mtu kwa makusudi na kisha kumhurumia kwa "bahati mbaya" yake.

Kinachoitwa demokrasia kilifuata ufalme. Wakichochea na wivu wa nguvu za mfalme, watu fulani walipanga njama za kuteka uhibititi. Walielewa kwamba nguvu ya kweli inakaa kwa watu, hivyo walitumia neno "demos" (watu) katika "demokrasia," wakionyesha kwa dhahiri wazo kwamba watu husimamia moja kwa moja masuala ya nchi. Hata hivyo, ukweli ni kwamba "demokrasia" ni aina nyingine tu ya ufalme. Tofauti pekee ni kwamba badala ya mfalme mmoja, kama ilivyo katika ufalme, kuna "mawaziri" wengi katika "demokrasia."

Kama vile minyororo ya utumwa ilipaswa kudumishwa ili kutekeleza mamlaka ya mfalme, vivyo hivyo, katika demokrasia zinazoitwa, sheria zote kutoka enzi ya ufalme zimehifadhiwa ili kuhakikisha uporaji usioingiliwa wa watu. Matokeo yake, jukumu la watu kama watoa utajiri linasalia bila kubadilika, kama ilivyokuwa chini ya ufalme. Kwa hivyo, wazo linalotangazwa sana kwamba "sisi sote ni wafalme" katika

demokrasia ni ndoto tupu, bila msingi wowote katika ukweli. Katika "demokrasia," inasemekana kwamba wawakilishi wa watu "wataelekeza" masuala ya nchi, lakini katika mazoezi, watu fulani waliochaguliwa na vyama vya siasa "wanatawala" nchi. Si bahati mbaya kwamba bado tunatumia neno "chama tawala." Hakuna anayehoji jinsi "watawala" wanaweza kuwepo baada ya "uhuru" kupatikana, au hata umuhimu wa neno "serikali" katika "demokrasia."

Uchaguzi hufanyika katika nchi hii kulingana na Sheria ya Uwakilishi wa Watu, 1951, lakini wale wanao "gombea" uchaguzi huu si wawakilishi wa kweli wa watu. Karibu katika kila kesi, wanadhibitiwa na chama kimoja cha siasa au kingine. Kwa hivyo, jukumu lao kuu liko kwa chama chao, si kwa watu. Itakuwa busara kudhani kwamba wagombea wote wa uchaguzi hutanguliza ustawi wa raia wa nchi. Pia itakuwa busara kutarajia kwamba vyama vya siasa vina mipango iliyo wazi, iliyofafanuliwa vizuri ili kufikia lengo hili. Ikiwa hii ni kweli, kwa nini kuna ushindani mkali kama huu wa "kushinda" uchaguzi? Fikiria mfano rahisi: ikiwa watu kadhaa walikuwa wanajadili rangi bora ya kupaka nyumba, mtu anaweza kupendekeza nyeupe, mwingine pinki, na wa tatu kijivu. Hata hivyo, wote wangepaswa kushiriki lengo la pamoja la kuifanya nyumba ionekane nzuri. Ikiwa sio maadui, kwa nini roho hii ya ushirikiano haipo katika siasa? Haipo kwa sababu kudumisha uhasama wa pande zote ni muhimu kwa kuendeleza hali iliyopo ya unyonyaji. Kwa hivyo, ni wazi kwamba bila mabadiliko ya msingi kwa mfumo wa serikali, maendeleo ya kweli na uboreshaji wa hali ya watu haiwezekani. Ili kufikia mabadiliko haya, lazima kwanza tuondoe vyanzo vya udhaifu wetu.

Mara nyingi tunajiuliza jinsi mtu mmoja anaweza kubadilisha hali ya mfumo mzima. Kwanza, tunashindwa kutambua kwamba hali ya sasa ya nchi ni matokeo ya moja kwa moja ya kutochukua hatua kwetu kwa pamoja. Hali hii bila shaka itakoma mara tu tutakapoanza kutenda. Pili, mimi si peke yangu. Zaidi ya "mimi" bilioni moja na milioni mia tatu kwa pamoja huunda "India" ya leo. Kila "mimi" imeunganishwa kwa karibu na wengine, kama vile seli nyingi zinazounda mwili wa binadamu. Mwili unapoumia, mwili mzima huitikia mara moja, na trilioni za seli hufanya kazi pamoja kujilinda dhidi ya uchokozi. Hii inaonyesha nguvu kubwa ya seli moja inapounganishwa na seli zingine. Vile vile, kila mmoja wetu ni hifadhi kubwa ya nguvu kubwa, ambayo hatuijui kwa kiasi kikubwa.

Wakati watu wote wa nchi hii watakapotambua kwamba sisi sote ni washiriki wa familia moja na kwamba tunakamilishana, ufahamu wetu wa pamoja utaamka. Kama vile katika familia bora, hakuna nafasi ya rushwa, vivyo hivyo, hakutakuwa na sababu ya rushwa kuwepo nchini. Kama vile tatizo linavyoshirikiwa na washiriki wote wa familia, sisi pia tutashiriki kila tatizo linalojitokeza katika sehemu yoyote ya nchi. Hakuna mtu atakayekufa kwa njaa popote. Hii itaondoa wakati huo huo sababu zote za chuki, husuda, au wivu kutoka akilini mwa watu.

Zaidi ya hayo, kwa kuwa nafasi ya ubinadamu ulimwenguni inachukuliwa kuwa muhimu sana, pesa inapaswa kuchukua nafasi ya chini. Hata hivyo, kinyume chake ni kweli katika hali halisi, hivyo lazima tutathmini tena kwa uangalifu jukumu la pesa. Hakuna kitu kinachopaswa kuwa juu ya ubinadamu, hata

pesa. Kwa kuwa "demokrasia" ni jina lisilo sahihi, hebu tupe mfumo huu bora jina jipya. Kwa kuwa kuwepo kwa watu huunda nchi, tumebuni neno "GANASATTA" katika Kibengali kuashiria kwamba katika hali kama hiyo, watu watachukua jukumu kuu katika kila nyanja ya usimamizi wa nchi.

Katika kinachoitwa "demokrasia," jukumu la watu limepunguzwa kuwa la "wapiga kura" au "wachaguzi," wakati nguvu halisi ya kuwatawala inakaa kwa wawakilishi "waliochaguliwa." Mara tu wawakilishi hawa wanapo "chaguliwa"—kupitia njia yoyote, ya haki au isiyo haki—wanachukua udhibiti kamili wa mfumo, na watu wanakuwa watazamaji kimya wa bahati mbaya yao.

Chini ya GANASATTA, hali hii itabadilishwa sana. Watu watatumia nguvu zao za kweli hata baada ya uchaguzi. Marekebisho yanayofaa ya sheria ya uchaguzi yatafanywa kutungwa na mamlaka husika, kuhakikisha kwamba mwakilishi aliyechaguliwa anashikilia ofisi tu kwa ridhaa ya wapiga kura. Hii inamaanisha kwamba watu watakuwa na uwezo wa kumwita mwakilishi aliyechaguliwa wakati wowote watakapoona ni muhimu, kuondoa kabisa rushwa kwenye mizizi yake. Hata uwezekano wa kumbukumbu kama hiyo utaboresha sana hali kwa kutuma ujumbe wazi kwa wale walio madarakani.

Mara GANASATTA itakapoanzishwa imara, kila mmoja wetu atatambua hatua kwa hatua kwamba kuwepo kwetu kunategemea kabisa ustawi wa wengine. Sisi si juu wala chini ya mtu mwingine yeyote; kila mtu ni muhimu sawa. Kwa hivyo, hakutakuwa na uhasama miongoni mwetu, kama vile hakuna

uadui miongoni mwa trilioni za seli katika mwili wa binadamu. Ni muhimu kukumbuka kwamba mguu, ubongo, na kila sehemu nyingine ya mwili imeundwa na seli zile zile, na kuzifanya kuwa muhimu sawa. Hata hivyo, maelewano haya ya asili hayapo katika jamii ya wanadamu. Sababu ni rahisi: tangu zamani, ili kuwazuia watu kuungana, migawanyiko imeundwa kwa bandia na "wafalme" kupitia lebo na uainishaji wa juu juu. Hii ndiyo sababu binadamu halisi anabaki amefichwa chini ya kauli mbiu ya kupotosha, yenye rangi nyingi ya "Umoja katika Utofauti." Wakati binadamu huyu halisi anapoamka na kuchukua udhibiti, GANASATTA itaanzishwa, na katika GANASATTA kuna mustakabali wa dunia.

Ili kuanzisha mfumo kama huo wa kijamii, chama cha siasa kinachoitwa "Mai Hee Bharat" (Mimi ni Bharat) kimeundwa. Kwa sababu tunaamini kwamba watu wote wa nchi hii ni wa familia moja, hakunaweza kuwa na vikwazo vya kweli, kwani sisi sote tunataka maendeleo ya jumla ya nchi. Tafadhali ungana nasi, na tusonge mbele pamoja. Mustakabali wa nchi hii—ambayo pia ni mustakabali wetu—utakuwa haswa kama tunavyoufikiria, kwa sababu bila sisi—bila mimi—Bharat haipo.

Mai Hee Bharat!

Kifungu Kutoka Katiba ya Mai Hee Bharat

Ibada ya II. Malengo na Madhumuni

Lengo kuu na madhumuni ya Chama ni kuwaunganisha wakazi wote wa Bharat katika familia moja kubwa. Wanachama wote wa familia hiyo watatambuliwa tu kama binadamu asilia, watu binafsi sawa katika kila hali, bila kujali alama zozote za nje na bandia za ubaguzi walizowekewa zinazohusiana na dini, rangi, tabaka, jinsia, hadhi ya kijamii, n.k., ambazo huwafanya wawe na migawanyiko ya kudumu.

Chama kinaamini kabisa kwamba chanzo kikuu cha mateso ya binadamu wanaoishi Bharat kiko katika ukweli kwamba walio wengi wao huwekwa mbali na mchakato mkuu wa kufanya maamuzi, wakati wachache hutumia vibaya masuala ya nchi kulingana na matakwa yao wenyewe, wakipuuza watu wengine kama nambari tu badala ya binadamu wenye akili. Kwa kuwa miongo imepita bila kuleta mabadiliko yoyote ya maana, basi, ni wakati muafaka kwa watu wenyewe kuchukua udhibiti wa moja kwa moja wa hali hiyo ili Bharat iweze kufanya vizuri katika kila nyanja.

Ni kwa kuwepo kwa wakazi binadamu tu, eneo hubadilishwa kuwa nchi, hivyo kila mkazi binafsi wa nchi hii, kwa kweli, ni sawa na Bharat. Kwa utambuzi kama huo kwamba yeye mwenyewe ni Bharat, anaweza kuingiza ujasiri mkubwa kwa kila mtu kujitokeza kwa heshima katika kazi takatifu ya ujenzi wa taifa. Kwa hivyo, jina la Chama ni "MAI HEE BHARAT" (Mimi ni Bharat).

Kikiongozwa na mada hii kuu, Chama kitachukua hatua zifuatazo:

- Kutoa heshima ya hali ya juu kwa uhuru wa binadamu binafsi na kutambua kwamba kila mmoja wao ana urithi wa pamoja na ni mmoja wa mabwana wa nchi hii bila amri yao ya moja kwa moja hakuna kitu kitakachotembea katika nchi hii;
- Kwamba umaskini, ujinga, ubaguzi wa kijamii, n.k., ambavyo ni viungo vya msugvano vinavyosababisha uadui kati ya watu, huundwa kwa makusudi ili kuwaweka chini ya utawala wa kudumu kwa ajili ya unyonyaji;
- Kwamba mtu anayeelezewa kama maskini si maskini, kinyume chake, yeye ndiye chanzo pekee cha utajiri;
- Kwamba vifaa vya kuwatumikisha raia vilivyotengenezwa wakati wa utawala wa kikoloni chini ya jina la "sheria" zinazoitwa bado zinafanya kazi kwa nguvu zake zote na minyoo yake yote ya kunyonya damu, ingawa watu wanasemekana kuwa huru; na
- Kutambua zaidi kwamba mfumo wowote uliopo lazima uwe chini ya matakwa ya pamoja ya watu na hauwezi kutumika kama njia ya utawala, Mai Hee Bharat itakuwa chombo chenye bidii katika kila hali kubadili kabisa mifumo iliyopo ya kijamii, kiuchumi, kisiasa na kisheria kwa kuwataka kila mkazi wa Bharat kujitokeza kwa heshima na kushughulikia masuala ya nchi kutoka nafasi ya nguvu na pia ujasiri.